

יעקב שרת / איש ממאדים

בית-חרושת ליהודים

אסטרטגיה

של סוחרים

רק תמול-שלוש תקעו הבש"שים (בגין-שרון-שמיר) שלנו בשופרותיהם העיליים והתחתיים תקיעות אסטרטגיות פרו-מערביות, והוכיחו באותות ובמופתים גדולים כי אנו מצודת הדמוקרטיה המערבית במזרח התיכון, וכי אין כמונו שותף אסטרטגי יעיל לארצות-הברית בתחום חיוני זה — לה ולעולם החופשי כולו. העניינים הגיעו בשלב מסויים, כזכור לאיזאלה בעלי זכרון, ל"מייכר הבנה לשיתוף פעולה אסטרטגי אנטי-סובייטי".

רק תמול-שלוש שררה הרגשה נפלאה, ישראל מתואמת אסטרטגית עם ארצות-הברית. בטחון העולם מובטח. בטחון ארה"ב מובטח. גם בטחון ישראל הקטנה מובטח. כפתור ופרח! ופתאום — קרע שכאה בעניין הסיוע הצבאי לאיראן או לעיראק?

היכן התיאום האסטרטגי? היכן המחשבה המשותפת? היכן התכנון בצוותא, שלא לדבר על עצם הראייה של הדברים? כי כאשר שתי מדינות נלחמות זו בזו ממש, כמו למשל במלחמת עיראק-איראן, וארה"ב מצדדת בזו (בעיראקים) ואילו ישראל בזו (באיראנים) — לא יעזור שום פלפול. הכל יכול להיות בזה. רק לא תיאום אסטרטגי. לא שיתוף-פעולה טקטי. אפשר לתקוף את הבעיה מן הזווית של מי צודק — אנחנו המצדדים בחומייני או האמריקנים המצדדים בצדאם. אבל השאלה היא רק מי צודק? נניח שאנחנו הצודקים, נניח שאנחנו מצליחים לשכנע את עצמנו שהאמריקנים טועים טעות נוראה שעה שהם חושבים, שנצחון עיראקי מוחץ יסכן את כל המערך המזרח תיכוני, יטרוף פה לעינינו את כל הקלפים, ומי יודע מה יהיה אז ולמי יהיה כוח לחטט בהריסות (חוץ מלברית-המועצות העומדת מן הצד וממתנה במארב); נניח שהאמריקנים טועים אם נדמה להם, שעלידי סיוע לעיראק הם יחלצו אותה לגמרי משרידי תלותה הסובייטית, ויגבשו מערך פרו ערבי חזק בעולם הערבי, ומתוך ההשפעה המתחזקת שלהם באיזור גם ימנעו סכנות מישראל (שלא לדבר על האפשרות, שישראל תוכל להתברג — בעזרת ארה"ב ומצרים — לתוך המערך הזה) — אז מה? אז שיכנענו את עצמנו! את האמריקנים לא שיכנענו. וזה לא טוב. מאוד לא טוב. כי עוד מעט, כשהמדבר הכלכלי יבוא, אנו נודקק להם מאד, נודקק מפני שנצטרך הרבה הרבה כסף לקנות בו אוכל ודלק — ואז שום רווחים מפוקפקים של כמה סוחרים נשק ושל יצרני נשק בישראל, שהולך להם עכשיו קלף משוגע באיראן (דווקא) לא יספקו את צרכינו החיוניים שבחיוניים.

מיומנו של רוכב

אופניים (ברגים)

עכשיו אולי כבר אפשר לגלות סטייה אישית מבלי להסתכן בנטישת קוראים המונית: כן. אני רוכב אופניים מושבע, "עוד מנעורי", כמאמר המשורה, הרבה הרבה לפני שפרופ' מיכאל קון ב"דבר" ובעזר עברון ב"ידועות אחרונות" כתבו מסות נשגבות על חשיבות האופניים בחיינו בארץ הזאת (כתבו — ושום דבר לא נשתנה; אבל בתחומים אחרים כן?).

ובתור רוכב אופניים, העושה לא אחת כמה עשרות קילומטרים בשבוע (קו צהלה — תל-אביב) אני ער לכמה תופעות, הנעלמות מעיני העושים דרכם ברכב למינהו, והפעם חש צורך דחוף לדווח לציבור כולו, מרגלי ועד מרצדסאי, על אחת מהן. בשולי המדרכות ואבני-השפה של איי התנועה אני מבחין בעת האחרונה במיספר גדל והולך של ברגים — ברגים גדולים וברגים קטנים וברגים בינוניים. הברגים מוטלים להם בשולי הכבישים יחד עם שאר פסולת הממתנה להיאסף ואין מושיע, ולא אחד מהם כבר זכור לי היטב בצורתו ובמיקומו מפני חודשיים. אני משכים לצאת לדרך, נוסע לי להנאתי בין משאיות ואוטובוסים, חוסף נפיחות, "אגוזים" אנטי-קראציונוניות הישר לריאות — ושואב נחת עילאית מפגישה עם בורג מוכר מסויים, שנשר לכביש לפני זמן ועידן, ועודו מוטל במקום שהוא מוטל, לא נע ולא זע, נח לו ממש כאתרוג בקופסה. אבל לא זה העיקר. העיקר הוא שמספר הברגים הללו למיניהם, מתרבה והולך, מתרבה והולך, ובייחוד בתקופה האחרונה. בי נשבעתי! וזה מתחיל להדאיג מפני שהברגים הללו חסרים באיזה מקום, ואם אתם כבר מכירים אותי קצת, אתם גם יודעים איפה ולמי.

במדינה

(המשך מעמוד 59)

גילתה כי אמנם קיימת אשה בשם זה והיא אחותו של החשוד, וכי היא הציגה את עצמה בשמה הנכון אך במיקצוע שאול. נפתח נגדה תיק, וביתיים היא נכנסה למאסר בגלל עבירה אחרת — יבוא 79 גרם הרואין לישראל. בעודה יושבת שלוש שנים על תיק הסמים, הגיע המועד לדון בכמה תיקים נוספים נגד דה, על גניבת זוג תחתונים מסופרמרקס, העלבת שוטרת ופרשת ההתמחות. הסג"ניגור דויד יפתח היה בטוח, כי כל עונש שיוטל על מרשתו יהיה חוסף לעונש הארוך שאותו היא מרצה ממילא בעוון הסמים. היא הודתה באשמות אך להסתעת הכל. הטיל עליה השופט ראובן זיו שנה מאסר, שתתוסף למאסר שאותו היא מרצה כבר. סיעונו של השופט היה

פרקקים לידסקי ייצג את האח

כי הוא רוצה להרתיע את הנאשמת. לבל תשוב לסורה.

אשה צעירה

הבעל המבוגר ב-25 שנים

מאשתו מקנא לה, ותוקף אותה כמכות ואיכזבים.

לאברהם ציון, 52 יש אשה יפהפיה, הצעירה ממנו בעשרים שנה. הם נשואים כבר שבע שנים ולהם ארבעה ילדים, אך הזמן עושה את שלו. בשנה האחרונה התחיל הבעל לחשוד כי אשתו נתנה עינה בצעירים ממנו החל מקנא לה מאד.

הוא החל חוקר אותה ביסודיות על ה"מקומות שבהם היתה השעות שבהן יצאה מהבית. הוא ניסה גם לברר אצל הילדים לאן הם הולכים עם אמם. וכדי ללחוץ יותר על האשה גם תקף אותה, לפי כתב-האישום, כמה וכמה פעמים.

בחדש אפריל עזבה האשה את הבית ועברה להתגורר אצל הוריה. בעלה הגיע לשם וחיכה לה ליד השער. אחיה של ה"אשה יצא כדי לסלק את הבעל מהסביבה, טוען כי ציון ניסה לדרוס אותו במכוניתו. אבל עורך-הדין סמי יונה, המייצג את ציון, הסביר בבית-המישפט כי בעצם היה זה האח שתקף אותו וזרק אבן על המכונית, וכאשר ניסה להימלט, פגע בשער-הבית.

השופט דויד בראופיר, שקרא את כל האשמות שאספה המישטרה נגד ציון ב"כמה תקיפות, החליט לעצור אותו עד תום ההליכים כי הוא עלול להיות מסוכן לצרי בור ולאשתו. גם השופט המחוזי דויד ולך, שבפניו התברר הערר שהגיש עורך-הדין יונה, לא שינה את החלטת המעצר, ולא התחשב בדיברי האשה שסלחה ל"בעלה, וטענה כי קיבלה עונש כסול — גם נענשה על-ידי בעלה, וגם נענשה כאשר נעצר, ועליה לגדל את ארבעת ילדיה בעצמה.

עם המתמחה האמיתית שלו, מלי ברונשטיין.